

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT ANIMALS™

PAZÚR ŠELMY

VARIAN JOHNSON

FRAGMENT

Spirit Animals:

Súmrak strážcov 6 - Pazúr šelmy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Varian Johnson

Spirit Animals: Súmrak strážcov 6 - Pazúr šelmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SÚMRAK STRÁŽCOV
SPIRIT
ANIMALS™

PAZÚR
ŠELMY

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT
ANIMALS™

PAZÚR
ŠELMY

Varian Johnson

 FRAGMENT

EURA

Transwick

Zelený
hrad

Okaihee

ERDAS

Venovanie

Pre Krystal, ktorá nám dáva maškrtky, aj keď ju hneváme.

– VJ

Lenori

LENORI SA PRECHÁDZALA PO STIESNEJ MIESTNOSTI – v podstate šlo o malú celu zariadenú úbohým, dreveným nábytkom. S Olvanom a ďalšími Zelenopláštnikmi neprišla do kontaktu, odkedy ju zatkli. Väčšinu jej druhov zadržali a poslali na Zelený hrad, kde čakali na súd, len Olvana a ju väznili v Radnej citadele.

Olván.

Lenori cítila jeho prítomnosť vďaka Myriam, svojmu dúhovému ibisovi. Keď vodcu Zelenopláštnikov uštipla zmija Brunhildy Milosrdnej, jeho telo znehybnelo. Mal hrozné bolesti, ale stále žil. Lenori však netušila, ako dlho vydrží.

Netušila, ako dlho vydržia ostatní Zelenopláštnici.

Druhá Požieračova vojna postihla všetky národy a vybrala si strašnú daň. Wyrmova ničivá krutovláda obavy ľudí ešte väčšmi prehĺbila. Zelenopláštnici zachránili svet, ale za cenu obrovských obetí. Napriek ich úsiliu a snahe tisícky obyvateľov Erdasu trpeli.

Zerif ovládaný Wyrmom využil svoju obrovskú armádu, aby spustošil svet. Jeho vojská nevyčíňali len vo vzdialených krajinách ako Stetriol alebo Arctica. Krvavé boje sa odohrávali v každej dedine. Sused útočil na suseda. Brat na brata. Matka na dcéru. Otec na syna.

Žiaľ, mnohé zločiny mali na svedomí aj Zelenopláštници.

Zerif vyzbrojený Wyrmovými parazitmi sa zmocnil väčšiny členov ich rádu a poslal ich do rôznych kútov Erdasu, aby rozsievali strach a nepokoj. Žiadna dedina, domobrana ani armáda nedokázala poraziť jednotky Zelenopláštnikov podporované ich duchovnými zvieratami. Zelenopláštници sa správali ako odtrhnutí z reťaze. Predviedli svoje skutočné bojové schopnosti a ukázali svoju nespútanú silu.

Ludia sa ich báli. Hnevali sa na nich. Správali sa k nim nedôverčivo. A Lenori im to nemohla vyčítať.

S Olvanom prišli na zasadnutie vodcov národov, aby rozptýlili akékoľvek pochybnosti a pripomenuli svetu, že Zelenopláštници sa len snažia udržať mier. Dokonca so sebou priviedli štyroch hrdinov Erdasu. Conor, Abeke, Meilin a Rollan pochádzali z rozličných kontinentov, ale zložili sľub, že budú brániť všetky krajiny a slúžiť všetkým národom. Ibaže zradcovia z ich vlastných radov – Falošnopláštници – zabili zhonského cisára a zo zločinu obvinili skutočných Zelenopláštnikov.

Lenori pritlačila ucho na dvere, aby sa ubezpečila, že nablízku nikto nie je. Počula len ticho kvapkať vodu z deravej strechy citadely. Privolala Myriam zo stavu spánku. Ibis sa pyšne prechádzal po cele, vystavoval na obdiv svoje dúhové perie a natriasal sa na dlhých, tenkých nohách.

„Na to, aby si sa predvádzala, nemáme čas,“ napomenula vtáka Lenori. „Musíme nájsť našich mladých priateľov.“

Posadila sa na kamennú dlážku a zavrela oči. Prestala vnímať chlad v miestnosti, strach z väzenia i obavy o svojich druhov. Uvedomovala si, ako sa jej spomalil tep a uvoľnilo telo. Vnímala len seba, Myriam a Erdas spojených do jedného celku.

Vynoril sa pred ňou nejasný obraz. Sústredila sa a pokúsila sa rozlíšiť jeho obrysy. Pokúsila sa zaostriť. Bola to loď plávajúca na mori. Lenori pevnejšie zovrela viečka a uvidela štyroch hrdinov schúlených v malej kajute. Nie – neboli štyria. Narátala ich šesť. Zrejme prekonali strasti plnú cestu, pretože na tvárach sa im zračila únava. A predsa z nich vyžarovalo odhodlanie. Lenori sa v duchu zamerala na Rollana. Pohľad jej utkvel na tenkom koženom remienku, ktorý mal zavesený okolo krku.

Srdce zeme. Rollan ho odhalil!

V diaľke čosi začula. Hlasy? Alebo kroky?

Azda hrozilo jej druhom nebezpečenstvo? Ocitli sa v nastroženej pasci, ktorá čoskoro zaklapne?

Lenori potriasla hlavou. Nie. Zvuky neprichádzali z lode. Nieкто sa blížil k jej cele.

Zažmurkala a v myšlienkach sa vrátila do miestnosti, kde ju väznili. Pozrela sa na svoje duchovné zviera. Vták vedľa nej pokojne sedel. „Myriam, vráť sa do stavu spánku. Nechcem, aby ňu tu nepriatelia uvideli.“

Dúhový ibis zmizol v okamihu, keď sa rozleteli ťažké drevené dvere. Do cely vstúpili dve Prísazníčky v čiernom odeve. Lenori spoznala ženu s krátkymi svetlými vlasmi.

Okolo svalnatého ramena sa jej ovíjal had. Brunhilda Milosrdná a jej duchovné zviera – zmija. To ona otráвила Olvana.

Druhú bojovníčku Lenori nepoznala. Rovnako ako Brunhilda mala na sebe čiernu rovnošatu s mosadzným golierom a chráničmi predlaktia. Na väčšine prstov sa jej trblietali kriklavé prstene. Dlhé hnedé vlasy stočené do vrkoča splývali po jej prsiach ako vyšívaný povraz visiaci z opony.

Neznáma žena lusкла prstami a do miestnosti vstúpil sluha, ktorý niesol podnos plný chleba, datlí a syra. Lenori sa prinútila, aby neprezradila, aká je hladná. Už dva dni nevidela žiadne jedlo.

Sluha položil tácku pred Lenori a opustil celu. Prísazníčka s dlhým vrkočom pristúpila k väzenkyni. „Nechceš sa najesť?“

Lenori predstierala, že podnos s jedlom nevidí. „Nie. Chcem, aby ste ma pustili na slobodu.“

Žena s vrkočom pokrútila hlavou. „Nežiadaj, čo ti nemôžem splniť,“ povedala. „No tak, daj si kúsok. Zjedz všetko. Napchaj si brucho.“ Uškrnula sa. „Prisahám, že to nie je napustené hadím jedom.“

Lenori sa tvárila nevšímavo a položila si ruky do lona. „Čo odo mňa chcete?“

„Vieme, že tvoji mladí priatelia boli v Amayi,“ povedala Prísazníčka a prehodila si vrkoč na chrbát. Potom začala chodiť po miestnosti sem a tam. Podpätky čižiem jej hlasno klopkali na zošúchanej kamennej dlažbe. „Toľko zhonu pre taký malý talizman! Deti mali šťastie, že s ním utiekli.“ Spozza drieku vytiahla červenkastý meč. Keď naň dopadlo svetlo, čepeľ sa prudko zaleskla. „Dopočuli sme sa, že plávajú

na lodi, ktorá mieri do Eury," povedala žena. „Čo tam je? Žeby ďalší z takzvaných darov?“

Lenori nepovedala jediné slovo a uprene hľadela pred seba.

Žena pokľakla, aby sa mohla zajatkyni pozrieť do tváre. Jej orieškové oči boli rovnako chladné ako dlažba. Potom položila svoj meč na zem tesne vedľa Lenori. Vyzeralo to, akoby chcela, aby ho Lenori vzala.

„Rozumiem, že nechceš zradiť svojich priateľov," povedala Prísazníčka. „Ale sú to len deti. Nemali by sa zúčastňovať na takých neľútostných bitkách. Zmiluj sa nad nimi. Ušetri ich ďalších útrap a bolesti.“

„Dvakrát zachránili svet," povedala Lenori. „Nemala by si ich podceňovať.“

Žena si pozorne prezerala ruky a končekmi prstov hladkala svoju zbierku prsteňov. Prsteň, ktorý mala na prostredníku, zdobili tri malé, kužeľovité trne. Prísazníčka pootočila prsteň tak, aby trne vyčnievali von z dlane. Potom sa úlisne usmiala a vylepila Lenori zaucho. Lenori vykričkla skôr od prekvapenia než od bolesti. Žena ju udrela znova, tentoraz silnejšie. Lenorino líce očervenelo. Prsteň splnil svoj účel.

„A ty by si nemala podceňovať mňa," precedila Prísazníčka a otočila zakrvavený prsteň do pôvodnej polohy.

Lenori pohľadom sklzla na meč, ktorý stále ležal na dlážke. Uvažovala, že ho schmatne, no potom sa zarazila. Nepochybovala, že presne na to Prísazníčka čaká, a ona jej nechcela urobiť radosť.

Žena nechala meč na zemi a vzala bochník chleba. Kúsok z neho odtrhla a strčila si ho do úst. „Vynikajúci.“ Potom

chlieb podržala Lenori pod nosom. „Viem, že si chceš odhryznúť. Musíš umierať od hladu.“

Lenori pokrútila hlavou.

Prísazníčka si povzdychla a zjedla väčší hlt. „Kam miera, Lenori? Po čom pátrajú? Nevybrali sa tam, kde sa skrýva ďalší dar? Dar, ktorý má rovnakú moc ako Srdce zeme?“ Žena odhodila zvyšok chleba na podnos, zdvihla svoj meč a vstala. „Sľubujem, že im neublížim, ak mi pomôžeš. Len ich zatknem a privediem sem.“ Prísazníčka sa letmo pozrela na Brunhildu. „Vieš, čo sa stalo Olvanovi. Skutočne by som nebola rada, keby podobný osud postihol aj tie úbohé deti.

„Nikdy ich nenájdeš,“ povedala Lenori.

Žena sa po prvýkrát prestala usmievať, odkedy vstúpila do cely. „Ďalšie dva dni bez jedla ti hádam pomôžu zmeniť názor.“ Luskla prstami a sluha okamžite pribehol. Keď sa zohol, aby vzal podnos, Lenorin žalúdok sa krčovito stiahol.

Prísazníčka s vrkočom zdvihla ruku a posunkom naznačila sluhovi, aby zastal. Mečom odrezala taký malý kúsok syra, že by sa zmestil do náprstka.

„Napokon, prečo by si si nedopriala jeden hlt,“ povedala a hodila Lenori k nohám jedlo. Voňavý, čerstvý syr obalili smietky prachu.

„Vidíš, aká som srdečná? Mohla som ťa nechať umrieť od hladu.“ Žena vykročila k dverám cely. „Lenže ani moja srdečnosť – podobne ako toto jedlo – nevydrží večne. Buď mi povieš, čo chcem vedieť, alebo sa priprav, že zomrieš.“

Dvere sa s buchotom zavreli. Lenori obklopilo ticho.

Zdvihla malý kúsok syra. Zbiehali sa jej sliny... Keď syr držala v ruke, voňal ešte lepšie.

Potom ho pomaly pováľala medzi prstami, aby ho zbavila nečistôt.

Môžu skúšať nalomiť jej vieru, nikdy sa im to nepodarí.

Bola Zelenopláštnica.

Oddaná až do konca, nech sa deje čokoľvek.

Na mori

CONOR VYZREL Z OKRÚHLEHO OKIENKA ŠTÍHLEJ PLACHETnice, ktorá si razila cestu po rozbúrenej morskej hladine. Na palubu nastúpili v malom pobrežnom meste severne od Concorby. Vďaka Ctiradovej nevelkej zbierke mincí – a Rollanovmu umeniu vyjednávať – zohnali kajutu so štyrmi posteľami a dvoma batohmi skromných zásob. Malá miestnosť ani zďaleka neumožňovala, aby sa v nej pohodlne vyspalo šesť ľudí. Conor a jeho priatelia však nemali na výber veľa možností.

Conor pristúpil bližšie k oknu a zažmurkal na vlastný obraz, ktorý sa odrážal na zafúľanom skle. Siahol si na čelo. Prstami prešiel po pokožke priamo tam, kde sa ešte nedávno hmýrilo Wyrmovo znamenie. Hoci čierna špirála vybledla, stále cítil jej moc. Bolo to neviditeľné bremeno a on sa bál, že ho bude ťažiť do konca života.

„Vidíš niečo zaujímavé?“ ozval sa hlas za ním.

S úsmevom sa otočil. Abeke sa vždy pohybovala ticho

a nenápadne, dokonca aj vtedy, keď Uraza odpočívala v stave spánku na jej ruke. Conor zafal päšť a sledoval, ako sa mu pod Brigganovým tetovaním napli svaly na predlaktí. Nerád nechával Veľkého vlka tak dlho v stave spánku, no poslanie, na ktoré sa podujali, sa im podarí splniť, len ak zostanú nenápadní.

Conor znova vyzrel z okna a uprel pohľad do diaľky. „Možno je to iba prelud, ale zdá sa mi, že na obzore vidím zem.“

„Práve som hovorila s kapitánom,“ povedala Abeke. „Čoskoro dorazíme do prístavu.“

Conor sa zazubil. Eura. Zelené polia. Bledomodrá obloha a chladný vánok na tvári. „Myslíš, že budem môcť navštíviť svoju rodinu?“ opýtal sa. Hoci rodičov a bratov videl len nedávno, rád by s nimi strávil zopár dní. Dokonca by ne-reptal ani proti skorému rannému vstávaniu a vyhánaniu oviec na pašu. Stretnutie s rodinou mu zakaždým pripomenulo, že Zelenopláštnikom sa nestal iba preto, aby bránil Erdas, ale aj preto, aby bránil svojich najbližších.

„Ludkovia, mohli by ste ochutnať pravé eurské jedlo,“ pokračoval. „Pastiersky koláč a ďalšie špeciality.“

Abeke sa zamračila. Conorovi to ako odpoveď úplne stačilo. Veľmi dobre vedel, prečo Abeke zostala chladná voči jeho nadšeniu. Keď zakotvili v Amayi, Rollan sa vydal navštíviť svoju matku – a Prísazníci ich takmer zajali. Nebyť Ctirada, sotva by sa im podarilo uniknúť.

Abeke zahliadla v Conorovej tvári záblesk neistoty. Žeby sa bál o svoju rodinu? Preto sa naňho usmiala a povedala: „Hádam sa chýry o odmene, ktorú Prísazníci vypísali na

naše hlavy, nedostali do všetkých kútov Erdasu. Ak nám to čas dovolí, určite budeš môcť navštíviť svoju rodinu. A máš pravdu – nezaškodilo by dať si zasa raz normálne jedlo.“ Potom sa obrátila k ostatným kamarátom, ktorí ešte spali. „Mali by sme ich zobudiť.“

„Rollana budíš ty,“ povedal Conor a ukázal na protiľahlú pričňu. „Keď sa dobre nevyspí, vždy je podráždený.“

Conor začal durieť z postele Ctirada a Anku. Ctirad bol skrútený do kľbka a cez telo mal prehodený červený plášť. Conorovi sa zdalo, že v spánku zamraučal.

„Vstávaj,“ povedal Conor a zľahka do Ctirada šťuchol.

Červenopláštnik zívól, natiahol sa a za bielou mačacou maskou zažmurkal zlatými očami. Ako sa pokúšal vstať, loď sa naklonila a on stratil rovnováhu. Polomŕtvy klesol späť na matrac. „Mal si ma zobudiť, až doplávame k pevnine.“

Conor chápavo pokrútil hlavou. Ctirad od svojho bývalého duchovného zvierťa získal okrem sily a mimoriadne vyvinutých reflexov aj odmietavý vzťah k vode – a čierny chvost, ktorý sa snažil všemožne utajiť. Conor uvažoval, aké ďalšie vlastnosti zdedil po čiernom leopardovi. Dúfal, že nezačne plíznuť a trúsiť po kajute chumáče chlпов.

Na vedľajšej prični sa zamrvila Anka. Teda Conor aspoň predpokladal, že je to ona. Vďaka chameleónskym schopnostiam dokonale splynula s rozstrapkanou modrou dekou, ktorou bola prikrytá, a tak ju sotva videl. Keď sa posadila, farba jej pokožky sa zmenila zo svetlomodrej na teplú hnedú ladiacu s drevenými stenami kajuty.

Meilin a Rollan na opačnej strane kajuty rozospato zívli. Meilin po chvíli vyskočila z postele, ale Rollan si pritiahol

tesnejšie hrubý hnedý plášť a zavrel oči. V Amayi ho plášť zbytočne hrial, počas putovania po Eure ho však bezpochyby využije. Conor vedel, že noci tam bývajú chladné. Pri pohľade na Rollana preto uvažoval, či sa s ostatnými kamarátmi neunáhli, keď svoje zelené plášte z bezpečnostných dôvodov ukryli v Amayi.

„Aj keď so Ctiradom väčšinou nesúhlasím, teraz mu dávam za pravdu,“ povedal Rollan otrávene. „Čo by sa ti stalo, keby si nás zobudil až potom, keď tam dorazíme.“

Meilin natiahla ruku a brnkla Rollanovi do ucha. „Ty nechceš raňajky?“

Rollan zastonal. „Slaný morský jazyk a plesnivé sucháre. Desiaty deň to isté nechutné jedlo.“ Nasilu sa usmial. „Mňam.“

Meilin ho znova buchla do ucha. „Mal si na tanieri aj horšie veci. Pamätáš sa na tú pochúťku z tulenieho tuku v Arduskej osade?“

„Ani mi to nepripomínaj,“ povedal Rollan. „Dám si rybu.“

„Nepredbiehajme,“ ozvala sa Anka, ktorá vstala z postele. Pokožku mala priesvitnú a rozmazanú. „Ctirad, nastal čas, aby si nám podrobne rozpovedal všetko, čo vieš o ďalšom dare.“

Ctirad sa oprel chrbtom o stenu, s rukami pohodlne za hlavou. Zjavne sa mu páčilo, že sa môže s ostatnými podeliť o tajnú informáciu – napokon vždy túžil po tom, aby bol dôležitý. Conor v jeho záujme dúfal, že naozaj vie, kde je ukrytý ďalší dar. V opačnom prípade sa totiž ľahko mohlo stať, že ho Meilin hodí cez palubu.

Ctirad sa pozrel na Conora. „Pamätáš si príbehy o veľkom eurskom bojovníkovi a jeho čiernom leopardovi?“ opýtal sa ho.

Conor prikývol. „Tak trochu. Kolovali chýry, že leopard bol rovnako mohutný ako Tellun.“

„Nie, bol oveľa mohutnejší,“ povedal Ctirad. „Jeho dunivý rev znel ako tisíc vybuchujúcich sopiek, jeho čierna sršť pripomínala polnoc pri zatmení Mesiaca a jeho diamantové zuby dokázali rozdrviť aj ten najtvrdší kameň.“

„Pancier slávneho amayského gekóna by určite nerozdrevili,“ zamrmlal Rollan.

Meilin, ktorá si medzitým sadla k Rollanovi na posteľ, ho pichla lakťom do boku. „Mlč.“

„Takisto sa šírili zvesti o bojovníkovi so všemocným mečom,“ pokračoval Ctirad. „Na rukováti meča sa vynímal žltý drahokam, ktorý ladil s očami čierneho leoparda. A čepeľ sa údajne ostrosťou vyrovnala jeho pazúrom.“ Ctirad sa odmlčal. „Preto meč volali Pazúr šelmy.“

„Vieš, kde je ukrytý?“ opýtala sa Abeke.

Ctirad pokrútil hlavou. „V našom sídle v Trunswicku sme mali jeho napodobeninu. Používal som ho počas vojny. Teda kým sa nezlomil. Hoci nebol pravý, môj otec zbieral všakové záznamy a povesti, ktoré sa k nemu viazali. Venoval sa tomu s obrovskou vášňou. Ak chceme zistiť, kde sa nachádza skutočný Pazúr šelmy, musíme začať pátrať v otcovej knižnici.“

Conor si spomenul, že napodobeninu toho meča videl, keď pracoval ako sluha v sídle Trunswickovcov. Ctirad bol vtedy rozmazaný Devin Trunswick a Conor bol syn obyčajného pastiera. Časy sa odvtedy zmenili.

„Žiadne ďalšie informácie nemáme. Najlepšie teda spravíme, ak sa vyberieme do Trunswicku,“ povedala Meilin. Vstala z postele a začala kmitať svojím kyjakom. „Dúfajme, že nájdeme záznamy, ktoré nás dovedú k pravému meču.“

Conor žiaril šťastím a ani sa to nesnažil skryť. *Trunswick!* Možno sa mu napokon predsa podarí navštíviť rodinu. Žili neďaleko mesta, vo vzdialenosti, ktorú prejdú za jediný deň.

„Budeme potrebovať viac zásob,“ poznamenala Abeke. „Počasie nebude také priaznivé ako v Amayi.“

„Cestou do Trunswicku natrafíme na rôzne obchody, kde sa dá nakúpiť,“ povedal Ctirad. „Mám dosť peňazí, aby som zohnal všetko, čo budeme potrebovať.“

„Áno – a za to ti ďakujem,“ povedala Anka. „Po dlhom putovaní bude príjemné vyspať sa v normálnej posteli.“

„Mne neďakuj,“ odvetil Ctirad. „Poďakuj Červenopláštnikom. Shane nám zanechal malý majetok, keď... vieš...“

Conor bol rád, že Ctirad nedokončil odpoveď. Abeke sa otočila čelom k stene, chrbtom k ostatným. Shane, bývalý vodca Červenopláštnikov, zahynul v boji proti Wyrmovi. Abeke o ňom často nehovorila, ale veľmi jej na ňom záležalo, hoci ich vzťah bol zložitý.

„Budeme potrebovať oblečenie, ale aj ďalší tovar,“ povedala Anka. „Jedlo, zbrane, zásoby.“ Oprela sa o dvere a splynula s popraskaným starým drevom. „Skôr než sa vydáme do Trunswicku, mali by sme zohnať potrebné veci v hlavnom sídle Červenopláštnikov. Vravet si, že je to blízko?“

Ctirad si potiahol golier. „Nezdá sa mi, že je to dobrý nápad,“ odpovedal.

„Súhlasím,“ povedala Abeke. „Dar musíme čo najskôr nájsť. Čím dlhšie budeme otáľať, tým väčšiemu nebezpečenstvu vystavíme seba aj ostatných Zelenopláštnikov.“

Rollan si odkašľal. „Pozri sa, ja nie som veľký prívrženec Červenopláštnikov – nič v zlom, Ctirad –, ale Anka má pravdu. Každému z nás by prospelo, keby sme sa dostali k normálnemu jedlu, ktoré bude aspoň trochu lepšie chutiť než morský jazyk. A Abeke by privítala, keby mala viac šípov.“ Letmo sa pozrel na Meilin, ktorá neprestávala krútiť kyjakom. „Meilin by zasa ocenila nejakú zbraň s čepeľou.“

Keď Rollan v prístave vyjednával, aby ich vzali na loď, v rámci dohody musel prihodiť aj Meilinín meč. V Amayi ho vzala jednému Prísazníkovi a tvrdila, že ho použije na Wikama Spravodlivého, až sa znova stretnú. Hoci Meilin dokázala poraziť väčšinu protivníkov *aj* bez zbrane, Conor bude mať pokojnejší spánok, keď bude dobre ozbrojená – najmä teraz, keď čelili celej armáde Prísazníkov.

Meilin prestala krútiť kyjakom a trochu neochotne povedala: „Červenopláštnici *sú* skvelí bojovníci. Lenže Prísazníkov je veľa a my sme len šiesti.“

Ctirad vstal a presunul sa doprostred miestnosti. „Červenopláštnici neodrazili všetkých Prísazníkov v Amayi preto, aby sa nakoniec objavili pred ich dverami,“ povedal. „Všetci vieme, že nás sledujú. To posledné, čo chcem, je dovieť tých čiernoodencov k Červenopláštnikom. Lenže ak zlyháme, Červenopláštnici budú musieť brániť Erdas namiesto nás.“

„Príí! Na chvíľu pribrzdi, kamarát,“ ozval sa Rollan. „Ja chcem, aby nám Červenopláštnici pomohli, ale len *dočasne*.

Erdas nepotrebuje ich pomoc natrvalo. To je úloha Zelenopláštnikov.“

„Máš na mysli Zelenopláštnikov uväznených na Zelenom hrade?“ opýtal sa Ctirad. „Alebo Zelenopláštnikov, ktorých držia pod zámokou v Hradnej citadele?“

„Tak už dost!“ povedala Abeke. „Máme byť lepidlo, pamätáte sa? Musíme držať spolu, a nie sa navzájom škriepiť.“ Obrátila sa na Conora. „Ty nič nevravíš. Čo si o tom myslíš? Mal by nás Ctirad doviešť na základňu Červenopláštnikov?“

Conor zaujato počúval hádku svojich priateľov, preto mu chvíľu trvalo, kým pochopil, že Abeke sa mu prihovára. Ak sa im nepodarí Zelenopláštnikov zachrániť, čoskoro sa môžu ocitnúť v situácii, keď budú bojovať jeden proti druhému – každý na strane vlastného vojska. Conor proti Abeke. Eura proti Nilu. Národ proti národu. Táto vojna by Erdas nepochybne zničila.

„Ako ďaleko je hlavné sídlo Červenopláštnikov?“ opýtal sa.

„Dostaneme sa tam najskôr za týždeň,“ odvetil Ctirad, „ale len v prípade, ak budeme cestovať cez deň. Keby sme sa zakrádali v noci, trvalo by to oveľa dlhšie.“

Conor si pošúchal rameno. Prial si, aby bol Briggan nablízku. V jeho prítomnosti sa vždy cítil pokojnejší. Stačilo, že ho pohladkal po bielosivej srsti, a hneď pookrial. „Nemôžeme si dovoliť stratiť toľko času,“ povedal. „Myslím, že by sme mali vyraziť rovno do Trunswicku. A ak tam nič nenájdem, Ctirad nás zavedie do hlavného sídla Červenopláštnikov. Tam sa preskupíme a vymyslíme nový plán.“

Každý pomaly prikývol na znak súhlasu. Lepidlo, ktoré ich spojilo, držalo pevne. Aspoň zatiaľ.

„Dost' bolo rečí,“ povedal Rollan a tleskol rukami. „Kto si dá trochu plesnivých suchárov?“

Po raňajkách, ktoré pozostávali väčšmi z rybích šupín než z mäsa, Conor vyšiel na palubu. Členovia posádky práve pripravovali loď na zakotvenie. Na morskú hladinu sa zniesla hmla, ktorá zahalila plavidlo a spomalila jeho chod. Conor síce nevidel pevninu, ale aj tak vedel, že je na dosah.

Za chrbtom počul zaškrípať palubné dosky. Keď sa otočil, zazrel Ctirada, ako pomaly kráča smerom k nemu.

„Na polovičnú mačku sa pohybuješ dost' hlučne,“ poznamenal uštipačne. „Mal by si požiadať Abeke, aby ti dala zopár lekcií.“

Ctirad si odfrkol, keď okolo neho prešlo zopár námorníkov s očami uprenými do zeme. Posádka mu nedôverovala od chvíle, ako vyplávali z prístavu, zlatými očami a bielou maskou sa jednoducho vymykali z normy. Síce sa tváril ľahostajne, ale Conor vedel, že tajnostkárске šepkanie a odsudzujúce pohľady ho hnevajú. Strávil s ním – a s Devinom – dost' času, aby rozpoznal, keď nie je vo svojej koži.

Loďou znova trhlo. Ctirad sa oprel o zábradlie a pevne zaryl pazúry do popukaného dreva. „Sme blízko,“ povedal. „Napriek všetkej tej slanej vode cítim vôňu zeme.“ Vrhol letmý pohľad na Conora. „Počuj, chcem sa ti poďakovať, že si ma v kajute podporil.“

V skutočnosti Conor nikoho nepodporil. Len sa chcel čo najrýchlejšie dostať do Trunswicku.

„Abeke sa zmenila pri jedle, že si strávil dlhší čas s rodinou, kým si sa pripojil v Hradnej citadele k Zelenopláštnikom,“ povedal Ctirad. „Pozrel si sa, hm, aj do mesta?“

Conor pokrútil hlavou. „Nie, väčšinou som sa zdržieval doma. Výlet do Transwicku by totiž nemusel dopadnúť dobre.“ Hoci Wyrm utrpel porážku, obyvatelia mesta naďalej pristupovali nedôverčivo k ľuďom v uniformách, najmä k Zelenopláštnikom. Pre mnohých Euranov predstavovali Zelenopláštníci to isté čo Dobyvatelia, len boli silnejší a nebezpečnejší.

„Možno by si mal niečo vedieť,“ začal Ctirad. „Ja... no... ja celkom presne neviem, kde sú záznamy, ktoré nás doveďú k Pazúru šelmy.“

„Čože?“

„No, vieš, v našom sídle vypukol požiar. Bola to jediná možnosť, ako ochrániť Dawsona.“ Ctirad potriasol hlavou. „Ťažko sa to vysvetľuje. Bol to skutočne náročný deň.“

Conor nemohol uveriť vlastným ušiam. „Takže kde budeme hľadať tie záznamy?“ opýtal sa.

„Môj otec utiekol z mesta, ale knižnicu pravdepodobne zachránil. Teda aspoň dúfam. Oheň pohltil iba vrchnú časť hradu. A možno západné krídlo. A miestnosti služobníctva.“

„Čím viac o tom rozprávaš, tým horšie to znie.“ Conor sa pobral preč. „Musím povedať ostatným, že...“

„Nie! Počkaj.“ Ctirad mu skočil do cesty a zažmurkal mačacími očami. „Prosím, nehovor im to. Chcem, aby mi verili.“

„Dôveru ľudí si nezískaš tak, že ich oklameš.“

„Ja viem, len...“ Ctirad pokrútil hlavou. „Len chcem byť dôležitý. Chcem byť...“

„Ctihodný radca?“

Prikývol. „Chcem byť hrdina ako vy všetci.“ Povzdychol si. „Tie záznamy tam niekde sú. Určite.“

Conor sa uprene zadíval na Ctirada. Kiežby mu videl do tváre. Kiežby dokázal pod maskou rozpoznať jeho pocity. Nakoniec prikývol. „Dobre. Zatiaľ to zostane medzi nami.“ Zadíval sa do hmly. „Len dúfam, že s tými záznamami máš pravdu. Pretože od toho závisí osud celého Erdasu.“